

ОКРУЖНИ СУД
У БЕОГРАДУ

- 5 -11- 2004

Кж. I 494/04

ПРИМЉЕНО
Окружни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Перовић Зорана, председника већа, Вучковић Љубомира, Рашић Слободана, Важић Невенке и Газиводе Слободана, чланова већа, са саветником Бањац Наташом, записничарем, у кривичном предмету против оптужених Лукић Милана, Крсмановић Оливера, Драгићевић Драгутина и Шевић Ђорђа, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, из члана 142. став 1. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, одлучујући о жалбама браниоца оптуженог Лукић Милана, адв. Гавриловић Николе из Београда, бранилаца оптуженог Крсмановић Оливера, адв. Вујин Милана и адв. Продановић Славише, оба из Београда, браниоца оптуженог Драгићевић Драгутина, адв. Шалић Миломира из Београда и браниоца оптуженог Шевић Ђорђа, адв. Батрићевић Слободана из Београда, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду, К.бр.668/02 од 29.09.2003. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у одсутности Републичког јавног тужиоца, а у присуству оптуженог Шевић Ђорђа и његовог браниоца адв. Рајић Славице, браниоца оптуженог Лукић Милана, адв. Гавриловић Николе, браниоца оптуженог Крсмановић Оливера, адв. Вујин Милана и браниоца оптуженог Драгићевић Драгутина, адв. Шалић Миломира, дана 27.09.2004. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УВАЖАВАЊЕМ жалби бранилаца оптужених Лукић Милана, Крсмановић Оливера, Драгићевић Драгутина и Шевић Ђорђа, УКИДА СЕ пресуда Окружног суда у Београду, К.бр.668/02, од 29.09.2003. године, и предмет враћа истом суду на поновно суђење.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног суда у Београду, оптужени Лукић Милан, Крсмановић Оливер, Драгићевић Драгутин и Шевић Ђорђе, оглашени су кривим због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, из члана 142. став 1. Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ) и осуђени, и то: оптужени Лукић Милан, Крсмановић Оливер и Драгићевић Драгутин, на казне затвора у трајању од по 20 година, а оптужени Шевић Ђорђе, на казну затвора у трајању од 15 година.

У изречену казну затвора оптуженом Драгићевић Драгутину урачунато је време проведено у притвору од 03.06.2002. године, па надаље, а оптуженом Шевић Ђорђу од 24.10.2002. године, па надаље.

Оптужени су ослобођени плаћања трошкова судског поступка и судског паушала, а породице оштећених упућене су на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева.

Против те пресуде жалбе су изјавили:

- бранилац оптуженог Лукић Милана, адв. Гавриловић Никола, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Врховни суд укине првостепену пресуду и предмет врати на поновно суђење;

- браниоци оптуженог Крсмановић Оливера, адвокати Вујин Милан и Продановић Славиша, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни суд преиначи првостепену пресуду ослобађањем оптуженог од оптужбе или изрицањем блаже казне или да пресуду укине и врати истом суду на поновно суђење.

- бранилац оптуженог Драгићевић Драгутина, адв. Шалић Миломир, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни суд укине првостепену пресуду и предмет врати на поновно суђење или пресуду преиначи ослобађањем оптуженог од оптужбе, и

- бранилац оптуженог Шевић Ђорђа, адв. Батрићевић Слободан, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни суд укине првостепену пресуду и предмет врати на поновно суђење или је преиначи, ослобађањем оптуженог од оптужбе.

Републички јавни тужилац, у поднеску Ктж.бр.597/04, од 14.04.2004. године, предложио је да се одбију као неосноване жалбе бранилаца оптужених и првостепена пресуда потврди, у целости.

У седници већа, одржаној у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку (ЗКП), у одсутности обавештеног Републичког јавног тужиоца, а у присуству оптуженог Шевић Ђорђа и његовог браниоца и бранилаца оптужених Лукић Милана, Крсмановић Оливера и Драгићевић Драгутина, Врховни суд је размотрио првостепену пресуду и све списе овог предмета, па је након оцене жалбених навода и предлога, ставова бранилаца оптужених и оптуженог Шевић Ђорђа изнетих у седници већа, као и мишљења и предлога Републичког јавног тужиоца, из напред наведеног поднеска, нашао:

Првостепеном пресудом Окружног суда у Београду оглашени су кривим оптужени Лукић Милан, Крсмановић Оливер, Драгићевић Драгутин и Шевић Ђорђе, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ.

Врховни суд је, разматрајући ову пресуду, у склопу жалби бранилаца оптужених, а према стању у списима предмета, нашао да је првостепени суд правилно, као неспорно, утврдио следеће:

Да је дана 22.10.1992. године, у месту Миоче, из аутобуса предузећа "Ракета" из Ужица, који је саобраћао на линији Прибој-Рудо-Прибој, насилно изведена група грађана муслиманске националности, њих шеснаесторо, која је одведена у хотел "Вилина влас", у Вишеграду, где су ова лица физички злостављана и од њих одузета лична документа, а да су затим одведена у непознатом правцу и да им се, потом, губи сваки траг.

Даље, као неспорно, првостепени суд налази да је у време овог догађаја у Републици Босни и Херцеговини дошло до унутрашњег сукоба који је настао након распада СФРЈ, сецесијом Република Словеније и Хрватске, 1991. године, проглашењем независности Републике Босне и Херцеговине дана 03.03.1992. године и формирања, на једном делу територије Босне и Херцеговине, Републике Српске, и то успостављањем цивилне и административне власти, као и формирањем војних снага Републике Српске.

Тај оружани сукоб је искључиво унутрашњи оружани сукоб, али ипак оружани сукоб који постоји када се прибегава оружаном сили или постоји оружаном насиље дужег трајања између власти и организованих група, или између таквих група унутар државе.

У Републици Босни и Херцеговини дошло је до сукоба између припадника народа који су живели у Босни и Херцеговини, Срба, Хрвата и Муслимана, пошто Срби и Хрвати нису признавали власт и Владу Републике Босне и Херцеговине.

Према томе, неоспорно се догађај, који је предмет пресуђења, десио у време оружаног сукоба, као и да су жртве овог догађаја цивилна лица, у смислу члана 142. КЗ СРЈ и одредби Женевске конвенције, из следећих разлога:

Цивилним лицима сматрају се лица која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рана, и лишења слободе, или из којег било другог узрока, према којима ће се поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације, засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу, полу, рођењу или имовном стању, или било ком другом сличном мерилу. У том циљу забрањени су, у свако доба и на сваком месту, према горе наведеним лицима, поступци: повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убистава, осакаћења, свирепост и мучење, узимање талаца, повреда личног достојанства, нарочито увредљиви и понижавајући поступци, изрицање и извршавање казне без претходног суђења од стране редовно установљеног суда и пропраћено свим судским гаранцијама које цивилизовани народи признају за неопходне (члан 3. Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата из 1949. године).

Чланом 1. Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12. августа 1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба, од 8. јуна 1977. године (Протокол II), прописано је да ће се тај Протокол, којим се развија

и допуњује члан 3. заједнички за Женевске конвенције не мењајући његове постојеће услове за примену, примењивати на све оружане сукобе који нису обухваћени чланом 1. Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12. августа 1949. године о заштити жртава међународних оружаних сукоба, од 8. јуна 1977. године (Протокол I), који се одвијају на територији Високе стране уговорнице између њених оружаних снага и отпадничких оружаних снага или других организованих наоружаних група које, под одговорном командом, врше такву контролу на делу њене територије, која им омогућава да воде непрекидне и усмерене војне операције.

Такође је неспорно да се у догађајима везаним за радње описане у изреци побијане пресуде, ради о ратном злочину, јер се ратним злочинима сматрају разни облици нечовечног поступања са одређеним категоријама лица за време рата, или у вези са ратом, чиме се крше правила међународног права. Без обзира о којој се врсти ратног злочина ради, за њих је карактеристично неколико обележја. Прво, то је нечовечно понашање према људима које се изражава у разним актима насиља, као што су на пример: убијање, мучење, вршење биолошких и других експеримената, наношење тешких патњи, повреде телесног интегритета, и друго. Такво понашање представља кршење правила међународног права о поступању са одређеним категоријама лица. Реч је о повреди правила садржаним у Женевским хуманитарним конвенцијама из 1949. године, које се односе на заштиту грађанских лица за време рата, на побољшање судбине рањеника и болесника у оружаним снагама у рату, и на поступање са ратним заробљеницима. Најзад, ратни злочин се врши за време рата и оружаног сукоба, или у време окупације.

Ратним злочинима против цивилног становништва сматрају се многобројни и садржајно разноврсни облици, пре свега нехуманог поступања са овим становништвом, али и друге опасне делатности којима се угрожава живот или безбедност људи, односно имовина. Основна обележја овог дела су: радње извршења, пасивни субјект, време извршења и начин извршења.

Као радње извршења овог кривичног дела предвиђене су многобројне разноврсне делатности које су усмерене према цивилном становништву. Могу се сврстати у неколико група, од којих прву чине оне које значајно нападају на живот или телесни интегритет припадника цивилног становништва као што су на пример: мучење, нечовечно поступање, биолошки, медицински и други научни експерименти, узимање талаца, или органа ради трансплантације, наношење великих патњи, или повреда телесног интегритета или здравља. То је управо оно о чему говори оспорена пресуда.

Како су радње извршења постављене алтернативно, то је за постојање овог кривичног дела довољно да је присутна само једна од њих, али ће постојати само једно дело у случају да је предузето више радњи извршења. Основно је, међутим, да се оне појављују као кршења правила међународног права.

Пасивни субјект је цивилно становништво, којим се сматра целокупно неборачко становништво у зони ратних операција, као и становништво које је одведено са територије на којој живи.

Као начин извршења потребно је непосредно предузимање неке од ових радњи, или наређење да се нека од тих радњи предузме.

Кривично дело је свршено издавањем наређења да се изврши ратни злочин или предузимањем неке од делатности које су предвиђене као ратни злочин против цивилног становништва.

У одређивању извршиоца дела закон употребљава израз "ко", што значи да у начелу може бити свако лице. Кад је реч о вршењу ратног злочина, то и може бити свако лице, мада је најчешће реч о учесницима у рату или оружаном сукобу, јер се за постојање дела тражи да се злочин врши "кршењем правила међународног права", а та правила управо обавезују учеснике у тим догађајима.

Члан 8. Статута Међународног трибунала за кривично гоњење лица одговорних за тешка кршења међународног хуманитарног права почињена на територији бивше Југославије од 1991. године (у даљем тексту: Трибунал), говори о територијалној и временској надлежности Трибунала. Територијална надлежност обухвата територију бивше СФРЈ, укључујући њену копнену површину, ваздушни простор и територијалне воде. Временска надлежност Трибунала обухвата период од 1. јануара 1991. године. Члан 9. став 1. овог Статута предвиђа истовремену надлежност Трибунала и националног суда за кривично гоњење лица одговорних за тешка кршења међународног хуманитарног права почињена на територији бивше Југославије од 1. јануара 1991. године.

Члан 9. став 2. Статута, предвиђа да Трибунал има предност у односу на националне судове. У било којој фази поступка Трибунал може службено да затражи од националног суда да уступи надлежност Трибуналу у складу са Статутом Трибунала и Правилником о поступку и доказима.

Члан 10. овог Статута, у ставу 1., прописује да се ниједном лицу не може судити поново пред националним судом за дела која према том Статуту представљају тешка кршења међународног хуманитарног права, уколико му је већ суђено пред Трибуналом. Ставом 2. овог члана прописано је да лицу коме је пред националним судом суђено за дела која представљају тешка кршења међународног хуманитарног права, поново се може судити пред Трибуналом само ако:

1) је дело за које је њему или њој суђено квалификовано као обично кривично дело, или

2) поступак националног суда није био непристрасан и независан, или је био усмерен на заштиту оптуженог од међународне кривичне одговорности, или ако предмет није прописно вођен.

Неспорно је утврђено, током првостепеног поступка, да је према овде оптуженом Лукић Милану подигнута оптужница од стране тужиоца Трибунала, да оптужени Трибуналу није доступан, те да по подигнутој оптужници није започет судски поступак, као и да се ради о посебном кривичном делу, злочину против човечности и да би евентуално пред Трибуналом биле примењене одредбе члана 10. Статута Трибунала, али по оцени Врховног суда, поступак који се води пред Међународним трибуналом за ратне злочине учињене на подручју бивше Југославије, не искључује надлежност домаћег суда да у редовном поступку суди за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ.

Имајући у виду изнето као и жалбене наводе бранилаца оптужених, Врховни суд налази да је неспорно и то да је Окружни суд у Београду месно надлежан за суђење у овом конкретном предмету, јер је чланом 30. став 1. ЗКП, прописано, за случај ако је место извршења кривичног дела ван територије СРЈ, да је надлежан суд на чијем подручју окривљени има пребивалиште или боравиште.

Из изведених доказа током поступка, а имајући у виду уверење о држављанству за оптуженог Лукића, утврђено је да је био држављанин Републике БиХ и СФРЈ, а пребивалиште је имао у Београду, што се и утврђује из извештаја МУП-а Србије. Оптужени Шевић Ђорђе је држављанин СФРЈ, оптужени Драгићевић је држављанин БиХ и СФРЈ, који се након извршења дела нашао на територији СРЈ, а како је поступак покренут према оптуженом Лукићу пред Окружним судом у Београду, који је први започео поступак, то је овај суд стварно и месно надлежан за суђење ове кривичноправне ствари. Питање месне надлежности на основу члана 37. став 3. ЗКП, након ступања оптужнице на правну снагу, не може се више постављати, и тај приговор странке нису ни могле да истичу.

Није спорно да су оштећени грађани држављани СРЈ, па је првостепени суд правилно нашао да се ради о примени реалног принципа за важење кривичног законодавства СРЈ у овој кривичноправној ствари, те су супротни жалбени наводи бранилаца оцењени неоснованим.

Према томе, надлежност Окружног суда у Београду није у супротности, у конкретном случају, са одредбом члана 107. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, која прописује да југословенско кривично законодавство важи и за странце који ван територије СРЈ учине према њој, или њеном држављанину, кривично дело и кад нису у питању кривична дела наведена у члану 105. овог закона, ако се затекну на територији СРЈ, или јој буду изручени.

Правилно је решењем Окружног суда у Београду одлучено да се оптуженом Лукић Милану и Крсмановић Оливеру, суди у одсуству, у овом кривичном предмету, а по оптужници Окружног јавног тужиоца у Београду, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ, обзиром да су ови оптужени били недоступни државним органима, а тежина кривичног дела за које се терете или висина запрећених казни, чине оправданим да им се суди у одсуству.

Према оптуженима Лукић Милану и Крсмановић Оливеру издата је Наредба за издавање централне потернице за територију СРЈ, па како су оптужени и даље недоступни суду и другим државним органима, правилан је закључак првостепеног суда да оптужени Лукић Милан и Крсмановић Оливер нису били ускраћени у свом праву, да свако ко је оптужен за кривично дело, има једнако право да буде присутан суђењу. Њихов је избор био да буду недоступни суду, да не дају одбрану и да не прате ток суђења, те су супротни жалбени наводи бранилаца ових оптужених, који се свode на оспоравање могућности да се оптуженима суди у одсуству, оцењени, такође, неоснованим.

Међутим, Врховни суд налази да првостепена пресуда садржи више недостатака, који су, сами за себе и посматрано у оквиру целокупне процесне ситуације, довеле до укидања првостепене пресуде.

Најпре, пресуда садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, на које оправдано указују у својим жалбама браниоци оптужених, а које се састоје у следећем:

- Према изреци првостепене пресуде, кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ, оптужени Лукић, Крсмановић, Драгићевић и Шевић, извршили су по "претходном договору", без ближег објашњења и назнаке о каквом се договору ради, и какво су својство имали оптужени у извршењу кривичног дела које им је стављено на терет, да ли су само учествовали у извршењу одлуке (и чије) о насилном одвођењу, мучењу и убијању цивила, како стоји у првом делу изреке оспорене пресуде, или су, пошто се ради о претходном договору, оптужени поступали са јасно утврђеним задацима, односно, учествовали као саизвршиоци.

У конкретном случају, да би постојало саизвршилаштво, потребно је да су испуњена два услова: први је да су сва лица која су првостепеном пресудом оглашена кривим учествовала у радњи извршења кривичног дела, односно да су на неки други начин учествовала у извршењу кривичног дела. Када је испуњен овај услов, сви се учесници у том делу појављују као његови извршиоци, односно саизвршиоци. Овај услов је објективне природе.

Други услов за постојање саизвршилаштва је да код свих саизвршилаца постоји свест о заједничкој сарадњи. То значи да сви учесници у извршењу једног дела треба да буду свесни да то дело остварују заједничком акцијом, односно сарадњом. То је услов субјективне природе.

Да би могло да дође до примене одредби члана 22. КЗ СРЈ, суд мора тачно да утврди у чему се састоји радња извршења кривичног дела у односу на сваког учесника понаособ, односно да утврди у чему се састоји заједничко учествовање сваког учесника у извршењу кривичног дела. Уколико то не учини, наведена одредба се не може применити.

То значи да је сваки саизвршилац само један од извршилаца дела. Зато и саизвршилац мора испуњавати све оне услове који се по закону траже за извршиоце кривичног дела.

Према томе, ако у изреци пресуде, којом је више лица оглашено кривим да су учинили кривично дело као саизвршиоци (а што иначе произилази из описа радњи за које су оптужени оглашени кривим), нису назначене радње извршења за сваког саизвршиоца понаособ, таква изрека је неразумљива, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка, из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП (а то је управо и случај са изреком првостепене пресуде).

У пресуди којом се оптужени оглашава кривим, суд ће изрећи за које се дело оглашава кривим, уз назначење чињеница и околности које чине законска обележја кривичног дела, као и оних од којих зависи примена одређене одредбе кривичног закона. Следствено томе, ови подаци морају изреком пресуде бити обухваћени и када је кривично дело учињено заједнички од више лица. Опис радње кривичног дела за сваког саизвршиоца неопходан је и с обзиром на одредбу члана 25. став 1. КЗ СРЈ, по којој одредби саизвршилац је кривично одговоран само у границама свог умишљаја или нехата. Зато, без описа радње извршења кривичног дела за сваког саизвршиоца понаособ, изрека пресуде је неразумљива, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, а такви недостаци пресуде воде њеном, обавезном, укидању.

Поред тога, свест о заједничкој сарадњи приликом извршења дела није виност. То је само свест сваког учесника да заједничком акцијом са осталим учесницима извршава кривично дело. За разлику од тога виност се посебно утврђује у односу на сваког учесника у извршењу кривичног дела, а то у првостепеној пресуди није разграничено, нити су у изреци побијане пресуде назначене радње извршења за сваког саизвршиоца, а о тој одлучној чињеници у образложењу пресуде нема разлога, што такође представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, а о којој повреди другостепени суд води рачуна по службеној дужности, која повреда води обавезаном укидању првостепене пресуде.

Поред наведеног, првостепена пресуда нема разлога ни о појединим одлучним чињеницама, од којих Врховни суд издваја као прву чињеницу да Окружни суд није дао оцену својстава оптужених у време извршења кривичног дела.

Наиме, према стању у списима произилази да су оптужени у време извршења кривичног дела били припадници Прве лаке пешадијске бригаде Вишеграда (Лукић, Крсмановић и Драгићевић), односно добровољци (Шевић), али се у пресуди користи и израз "наоружана група", што својство оптужених, посматрано како са аспекта њиховог фактичког поступања, тако и са аспекта својства лица која, према одредбама члана 142. став 1. КЗ СРЈ, могу извршити ово кривично дело, није довољно разрешено током првостепеног поступка, нити су о томе дати убедљиви разлози, па како је реч о одлучној чињеници од које зависи и кривична одговорност оптужених, то пресуду, такође чини неразумљивом.

Ово због тога што су оптужени, ако су били припадници регуларних војних јединица, извршавали наређење о насилном одвођењу, мучењу и убијању цивила, а као паравојна скупина, као саизвршиоци, извршили отмицу, злоставу и убијање цивила. У првом својству као војници извршавали би наређење што мења њихов однос према извршеном делу, а у другом својству, као паравојна група, у извршењу дела исказује сопствену вољу.

Првостепени суд у овом делу оптужене приказује час као припаднике регуларне војске, час као паравојну групу, час као организовану групу или наоружану групу, што отвара нови низ питања на које првостепени суд, у побијаној пресуди, не одговара, и то најпре: ко је доносио одлуке, односно издао наређење, везано за поступање са отетим цивилима-грађанима, ко је све био упознат са евентуалним наређењима, односно одлукама, који се задатак извршава, и у ком обиму, на који начин, којим средствима; да ли су подређена лица евентуално могла да одбију наређења, при чему се као помоћна метода мора имати у виду и принцип на којем почива Војска, па и борбене групе, односно старешинство, хијерархију и обавезност извршавања наређења, и у том смислу у поновном поступку суд ће, зависно од резултата спроведеног доказног поступка, дати одговоре на означена питања, при чему ће се изјаснити које лице је фактички заповедало групом, те да ли је постојала могућност да су остали учесници у групи могли да предузму радње које су могле да спрече извршење дела.

У којој мери је битна ова чињеница, а која би дала јасну слику стања на територији обухваћеној оружаним сукобима, указује део исказа сведока Милића Поповића, који наводи да локалне војне старешине, задужене за контролу територије на којој је дошло до отмице групе грађана из аутобуса, на путу Рудо-Прибој, и поред изричите наредбе генерала Ратка Младића, нису дозволили да овим путем прође Полимац Смајо иако је био члан државне делегације СРЈ, формиране ради утврђивања чињеница везаних за ову отмицу.

Иста повреда одредаба кривичног поступка односи се на утврђивање узрочне везе између неспорно утврђених радњи оптужених - заустављање аутобуса, извођење путника и њихов транспорт до хотела "Вилина влас", до последица ових радњи, а како их утврђује првостепени суд.

Ово због тога што се као један од општих и основних елемената сваког кривичног дела, па и кривичног дела за која су оптужени оглашени одговорним сматра радња и проузрокована последица, као и одређени узрочни однос између радње и проузроковане последице кривичног дела.

Као што је напред означено у изреци, а потом и у образложењу првостепене пресуде, радње извршења конкретног кривичног дела дате су непрецизно, у смислу конкретне делатности, сваког од оптужених, те у смислу објашњења (њиховог) предходног договора за вршење тих радњи, али је много већа непрецизност, у изреци побијане пресуде, приликом навођења које су последице наступиле из тако утврђених радњи извршења, сваког од оптужених понаособ, што је битно приликом оцене степена кривичне одговорности оптужених појединачно.

У првостепеној пресуди такође нема разлога о одлучним чињеницама, везаних за најбитнији део целог овог кривично-правног догађаја.

Наиме, говорећи о злостављању отетих лица у хотелу "Вилина влас", суд налази, а што није спорно, да су отета лица у холу овог хотела физички злостављана, што произилази и из фотографија, која су саставни део списка предмета (без обзира на бројне примедбе одбране око начина прибављања истих), али се учешће у злостављању отетих лица, од стране оптужених, темељи на чињеници да су оптужени виђени на месту догађаја.

Иста околност односи се на кључни догађај, на обали реке Дрине, где су оптужени виђени поред лешева масакрираних људи (која локално становништво гађа камењем), као и неспретно интерпретирану изјаву сведока Ђекић Драгане, у образложењу првостепене пресуде, која, описујући овај део догађаја наводи да је оптужени Лукић викао да су их: "све побили", (без ваљаног објашњења од стране првостепеног суда ко је кога побио), или "све смо их побили", (опет без ваљаног објашњења ко су субјекти те радње) или "да су их убили" (страна 54. пресуде), што, уз чињеницу да лешеви отетих и несталих лица нису пронађени, доводи у овом моменту, у одређеној мери у сумњу оцену исказа сведока Ђекић Драгане, који је, иначе, основ за утврђивање не само учешћа оптужених у овом кривично-правном догађају, већ и кривичне одговорности истих.

Врховни суд, за сада, имајући у виду напред изнето, не може да се упусти у неке противуречности у исказима овог сведока, датим у различитим фазама поступка јер ће првостепени суд у поновном поступку, свакако, имати у виду и жалбене наводе бранилаца оптужених везане за одређене противречности у исказима сведока Ђекић Драгане.

Због напред изнетог, а обзиром на све наведене примедбе, Врховни суд налази да се, за сада, не може прихватити ни чињенично стање у побијаној пресуди као правилно и потпуно утврђено, због чега је првостепену пресуду ваљало укинути, у целости.